

[Anna Westergaard.]

for mange, og min gruppe vil meget gerne medvirke til gennemførelsen af en sådan erhvervsvejledning.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

M. Sig Steffensen: Der er ingen tvivl om, at de unge, som skal vælge erhverv, står overfor store vanskeligheder, fordi de ofte er uden kendskab til mulighederne og betingelserne indenfor de enkelte erhverv. Men jeg tror ikke, det er nogen heldig form, lovforslaget har fået. Jeg mener ikke, det er en statsopgave at lovgive på dette område. Vi har ude i det praktiske liv så gode vejledere på mange, ja, vel på alle områder, at de unge der kan få den naturlige og sunde vejledning, de har brug for. Jeg tænker her på vore skoler, ungdomsskoler, højskoler, landbrugsskoler, og måske kan også aftenskolerne nævnes. Jeg tror derfor, spørgsmålet løses på bedste måde, når vi lader vejledningen foregå under frie former uden at lovgive derom.

Et frit erhvervsliv må forudsætte fri adgang til erhverv, og jeg tror, at hvis vi bliver ved med gennem lovgivningen at gribe ind i erhvervslivet og derved ligesom søger at tage ansvaret fra de enkelte borgere og det enkelte hjem, er vi inde på en forkert vej. Jeg erkender, at erhvervsvejledning er tiltrængt, men jeg tror, at spørgsmålet bedst ordnes under frie forhold, hvor de pågældende føler deres ansvar og derfor selv er interesseret i at få de oplysninger, som er tiltrængt. Som lovforslaget foreligger, kan jeg ikke give det min tilslutning. Måske kan det ændres i det udvalg, som påtænkes nedsat — det ved jeg ikke —, men i så fald kan jeg tage stilling til det ved anden behandling.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg takker for de mange venlige ord, der har lydt om selve spørgsmålet erhvervsvejledning. Da jeg forstår, at det høje landsting vil behandle sagen nærmere i et udvalg, skal jeg ikke fordybe mig i enkeltheder,

men kan dog ikke tilbageholde et par bemærkninger.

Hvis man skulle realisere de sikkert ganske fortrinlige tanker, der er fremført af samtlige de fire første ordførere, tror jeg, man ville nå til et noget andet lovforslag end det, jeg har fremsat. For skal man virkelig allerede på nuværende tidspunkt, før man har høstet tilstrækkelige erfaringer, udbygge ordningen i langt højere grad, end jeg har foreslået, tror jeg, at den vil blive langt bekosteligere. Jeg kan oplyse overfor det høje landsting, at udgifterne ved ordningens gennemførelse er anslået til 900 000 kr. alt i alt; til den forsøgsordning, der i øjeblikket er i gang, anvendes der 250 000 kr. om året. Hvad angår det personale, der skal stilles til rådighed, regner man med, at ordningen fuldt udbygget vil lægge beslag på 64 personer. Forsøgsordningen klares igennem med 24 personer. Jeg forstår udmærket godt den tanke, det ærede medlem hr. Melchior Kjeldsen gjorde sig til talsmand for, at erhvervsvejledningen skal praktiseres ikke alene i byerne, men også i landdistrikterne. Men skal alle disse spørgsmål løses effektivt, er jeg ganske sikker på, at vi får et administrationsapparat af en helt anden karakter end det, der her er skitseret.

Jeg vil gerne understrege, at det udvalg, som er nævnt i lovforslagets § 8, og hvor vi har indtrykt af, at alle berettigede interesser får sæde, først skal følge tilrettelæggelsen af erhvervsvejledningen og med de erfaringer, man derigennem indhøster, så vil kunne rette det øvrige ind ad den bane, som viser sig at være mest velegnet for erhvervsvejledningen. Der er ikke spor af tvivl om, at det spørgsmål kan stå åbent, om arbejds- og socialministeriet skal have denne opgave, eller den skal henlægges til undervisningsministeriet. Det er en ting, som man rent praktisk må tage stilling til, når man har de tilstrækkelige erfaringer. Jeg har kun følt trang til at understrege, hvad der har bevæget mig til at fremsætte lovforslaget i denne skikkelse: jeg ville være meget ængstelig for at udbygge et stort administrationsapparat